

Vreme: 19.07.2026 10:13

Medij: telegraf.rs

Link: <https://www.telegraf.rs/vesti/jednakost/4361337-posetili-smo-kafic-u-kom-su-se-obistinile-reci->

Autori: Anđelija Grujić

Teme: Air Serbia

Naslov: Posetili smo kafić u kom su se obistinile reči Patrijarha Pavla: Otvorite oči, ovo je istina koja oplemenjuje

11483

U vremenu kada nas sa ekrana i novinskih stubaca svakodnevno zapljuskuju talasi sivila, loših vesti, žurbe i otuđenosti, Beograd i dalje ljubomorno čuva svoja.

U vremenu kada nas sa ekrana i novinskih stubaca svakodnevno zapljuskuju talasi sivila, loših vesti, žurbe i otuđenosti, Beograd i dalje ljubomorno čuva svoja tiha svetišta dobrote. Jedno takvo mesto, koje predstavlja samu srž one prepoznatljive beogradske duše, gostoljubivosti i topline, nalazi se na Vračaru. Ali, ovo nije još jedan u nizu modernih, "fensi" kafića gde se ljudi kriju iza ekrana svojih telefona, procenjujući jedni druge kroz prizmu skupocene odeće i društvenog statusa. Ovo je mesto gde maske padaju, gde se kafa pije polako, a razgovori vode iskreno. Dobrodošli u radni centar i kafić "Zvuci srca". Kada pređete prag ovog neobičnog lokala, prva stvar koju ćete osetiti jeste miris sveže mlevene kafe pomešan sa iskrenom radošću. Ovde vas neće dočekati namršteni, premoreni konobari koji jedva čekaju da vam naplate račun i oslobode sto. Dočekaće vas osmesi koji se ne vežbaju pred ogledalom. Dočekaće vas Vukašin, Đorđe, Srećko, Filip i njihovi drugari. U našem društvu, nažalost, i dalje prečesto bolujemo od jedne teške optičke varke - kada vidimo osobu sa smetnjama u mentalnom ili fizičkom razvoju, naše oči se automatski lepe za njenu dijagnozu. Autizam, Daunov sindrom, mentalna ometenost... Te teške reči deluju poput neprozirnih zidova. One zatvaraju oči i srca prolaznika, ne dozvoljavajući im da vide ono što se krije iza njih. A iza svake te dijagnoze, bez izuzetka, krije se - osoba. Osoba sa svojim snovima, talentima, specifičnim smislom za humor, svakodnevnim navikama i brigama. U "Zvucima srca", te administrativne i medicinske etikete gube svaku moć. One postaju potpuno nevažne. Da biste zaista razumeli ovo mesto, morate upoznati ljude koji ga čine živim. Oni nisu pasivni primaoci socijalne pomoći koji čekaju da im društvo udeli mrvicu pažnje. Oni su radni, vredni i ponosni na ono što stvaraju svojim rukama. Vukašin je mladić koji već tri godine ponosno dolazi na svoje radno mesto. Njegov zadatak je ozbiljan i zahteva veliku koncentraciju - on upravlja mašinom koja radi vez na majicama i duksericama. "Lepo mi je ovde, radim već 3 godine. Moj posao je da radim na mašini koja radi vez na materijalu. Moram da pratim, da slušam i da gledam, da se ne bi desio neki problem. Desi se da nestane konac, na primer, onda zamenim konac. Kolege su mi dobre. Družimo se van posla ponekad, ali uglavnom samo ovde. Volim da imam posao, donosi mi sigurnost u životu. Mogu da isplaniram šta ću sa svojim ličnim vremenom. Naporno sam radio da bih dobio posao. Ovde je dobro što imamo i kafu pre posla, najviše volim da pijem nes. Kad ne radim najviše volim da slušam muziku, a omiljeni bend mi je 'Magazin'", ispričao nam je Vukašin. Đorđe je veteran ovog radnog centra. Ovde radi već punih osam godina. Njegova uža specijalnost je izrada unikatnih šolja koje posetioци mogu kupiti u prodavnici u sklopu kafića. "Najviše volim da radim na šoljama, lakše je za rad. Najteže je lepljenje. Najviše volim u slobodno vreme da pratim šta se dešava na domaćoj estradi. Danas je sahrana Andrija Bajića. Ispratio sam na poslednji put Batu Živojinovića i Nebojšu Glogovca. Jako sam ih voleo i poštovao. Od današnjih glumaca volim Marka Janketića i Milicu Janketić, odlični su. A volim i Ivana Bosiljčića i njegovu ženu Jelenu Tomašević. I najviše volim Lepu Lukić zato što lepo peva i Veru Matović. Osim da pratim estradu, volim i da kuvam, juče sam spremao pasulj, a redovno idem i na treninge plivanja. Osam godina već radim ovde. Volim da radim", istakao je. Srećko se timu priključio tokom izazovne 2020. godine. On je zadužen za štampu na cegerima, a njegova harizma i vedar duh su prosto zarazni. "Ja radim ovde od 2020. godine, ovde je sve jako zanimljivo, ali društvo je najbolje. Družimo se, šalimo se, a družimo se i kad nismo na poslu. Volim da popijem kafu pre posla, najviše volim kapućimo, u tu kafu ne moram da stavim šećer. Život mi je sladak i bez šećera. Kad nisam na poslu, najviše volim da gledam serije, sad gledam 'Porodične tajne', osim toga volim da gledam filmove i slušam muziku. I volim da idem na Avalu i na Kej da šetam sa društvom kad god imam vremena", rekao je. U čitavom ovom procesu, izuzetno je važna i uloga Olge. Ona nije osoba sa smetnjama u razvoju, već profesionalni dizajner koja radi na kompjuterima i priprema njihove crteže i ideje za štampu. "Ovde gledamo koje su njihove sposobnosti i šta ko može da uradi. Ja se bavim kompjuterima, pripremim njihove dizajne za štampu, prilagodim ih malo i pomognem im ako treba. Na taj način učim po malo i o njima, šta vole, šta ne vole, učimo ponešto jedni od drugih i to je divno", objasnila je Olga. Iza ovog jedinstvenog koncepta stoji Humanitarna organizacija "Dečje srce", koja ove godine obeležava neverovatnih 25 godina postojanja. Sašenka Mirković, defektolog koja je u ovoj organizaciji već 21 godinu, objašnjava kako je sve počelo i kako se razvijalo. "Pa, ideja je nastala dosta davno. Bogami, da kažem pre četvrt veka. 25 godina već postojimo i osnivač i današnji direktor naš, on je defektolog, Goran Rojević. Čovek je još kao student imao želju, kao student defektologije, imao je želju da nekako stvori neki svet za osobe sa smetnjama u razvoju koji bi bio nekako, da kažem, i za njih prihvatljiv, da radi na tome, imao stalno viziju razbijanja predrasuda, primicanja njih društvu, sklanjanje sa margina i tako dalje. I negde ta ideja je krenula i bogami se zavrtela i evo već 25 punih godina Dečje srce, humanitarna organizacija, postoji, funkcioniše. Krenulo je od te jedne onako iz ugla profesije, ali s druge strane to vam onda postane i život. Oko dobre ideje se uvek okupljaju dobri ljudi, ljudi koji prate sve to", ispričala je Sašenka. Sam

Vreme: 19.07.2026 10:13

Medij: telegraf.rs

Link: <https://www.telegraf.rs/vesti/jednakost/4361337-posetili-smo-kafic-u-kom-su-se-obistinile-reci->

Autori: Anđelija Grujić

Teme: Air Serbia

Naslov: Posetili smo kafić u kom su se obistinile reči Patrijarha Pavla: Otvorite oči, ovo je istina koja oplemenjuje

kafić i radni centar "Zvuci srca" otvoren je 2018. godine, kao svojevrsna kruna rada organizacije. "Zvuci srca" je samo jedan ogranak, nastavak priče Dečjeg srca, ideja je i koncept zapošljavanja zapravo i te promocije i socijalne inkluzije osoba sa smetnjama u razvoju. I kafe, radni centar Zvuci srca kada su otvoreni 2018, evo već 7 godina funkcionišu, rade i zapošljavaju osobe sa smetnjama u razvoju. Ono što se godinama menjalo, to je da širite i komunikaciju sa nekom širom društvenom zajednicom, sa državnim institucijama, sa domovima koji smeštaju osobe sa smetnjama u razvoju, sa svim nekim ljudima koji dolaze u bilo koju vrstu kontakta sa njima. Za ovih 25 godina imamo jako lepu saradnju sa državnim, sa lokalnim sektorom i uopšte sa društvenim, privatnim firmama koje su naši ozbiljni donatori, podržavaju naš rad kroz veliki broj donacija. 25 godina negujemo priču volonterizma. To su ljudi koji imaju dobru volju, imaju empatiju, imaju želju da doprinesu i dođu onako čistog srca i duše", objasnila je. Sašenka ističe i važnost rada sa porodicama, koje često prolaze kroz ogroman strah i neizvesnost, razmišljajući o tome šta će biti sa njihovom decom kada njih više ne bude. "Njihov život ide bukvalno između onoga 'rodilo mi se dete sa smetnjama u razvoju, tog trenutka šta sada' do trenutka 'šta sa njim posle mene'. Između je to jedan vrlo zahtevan život u smislu toga kako, šta. Sve što uradite za života, vi sve vreme razmišljate: dobro, sad sam ja tu, sad sam ga doveo, ja sam sve, a šta kad ne bude moje podrške. E, mi ih upravo učimo tome. Oni će uvek biti pod nekim vrstama starateljstva, to je sasvim normalno, ali da što budu funkcionalniji, samostalniji. Do juče vi njemu prinosite, danas da on vama skuva kafu, donese čašu vode, značiće. Ne možemo mi raditi sa njima ako ne radite i sa njihovim porodicama, tako da je to jedan intenzivan, paralelan rad koji se odvija", istakla je. Jedna od najlepših karakteristika "Zvuka srca" jeste to što niko od zaposlenih nema fiksno radno mesto. Svi su obučeni za sve, od šanka, preko konobarske usluge, do rada u radionici i prodavnici. Defektolozi i stručni tim su tu da prepoznaju njihove individualne senzibilitete i prilagode posao njihovom trenutnom raspoloženju i kapacitetu. "Samo kad pomerite fokus, kad ga pomerite sa poteškoće i premestite ga na preostale potencijale. Vi ćete često u društvu čuti 'osobe sa posebnim potrebama' i mi svaki put kad to čujemo imamo potrebu da to korigujemo. Oni nisu ljudi sa posebnim potrebama. Njihove potrebe su apsolutno iste kao naše. Apsolutno nijednu potrebu kod sebe ne bih mogla da izdvojim koja nije kod njih ili obrnuto. Ono što kod njih jeste specifično, možda je način zadovoljavanja tih potreba, možda negde taj intenzivniji rad, možda neko više ponavljanje, potreba za nekom dodatnom podrškom. Ali prosto, ni među tipičnom populacijom nismo svi isti", objašnjava Sašenka. Kao primer prepoznavanja ovih potencijala, stručni tim tačno zna kako da napravi najbolji raspored na terenu. "Vi kad znate da imate našeg Nemanju, na primer, on je iz spektra autizma, i on baš ne voli tu neku vrstu gužve, čak ne voli dodir, kontakt sa velikim brojem ljudi. Tu nastupa naša procena. Gde je njegovo onda mesto ako želi da radi u kafiću? Pa za šankom. Nikako da on bude konobar, on treba da bude za šankom, ograđen od drugih. I njemu je to odlično, a znate šta ima tamo? Ima svoj red, rutinu, on tačno zna kad je nekom nešto napravio, kako, i ne voli niko da mu se meša. A imate neku Anđelu koja voli da se nasmeje, da priča, pa zašto ona ne bi bila konobarica? Kod nje vežbate veštinu da lepo ponese onaj poslužavnik", dodaje. Ono što fascinira svakog posetioca jeste apsolutna iskrenost u komunikaciji. Kod ovih mladih ljudi nema kalkulacija, pretvaranja niti skrivenih namera. "Patrijarh Pavle je govorio da su oni deca sa posebnim blagoslovom. Zaista imaju jedan božanski dar, a to je da budu toliko iskreni, jednostavni, konkretni u svom funkcionisanju. To je božanstveno kad otklonite sve ono što je kod nas nadogradnja, a to je i ta neka vrsta manipulacije, stalno nekih strategija u odnosima. Mi stalno nekako planiramo, što je prirodno da treba da radimo, ali u svim tim merenjima i vaganjima mi izgubimo ono najlepše, a to je ljubav i ono što oni nose, a to je toliko čisto, jednostavno i konkretno", rekla je Sašenka, a na licu joj je ispisana ljubav prema ovom poslu. Kafić živi i od podrške lokalne zajednice. Veliki broj firmi naručuje njihove unikatne proizvode - šolje, cegere, majice sa vezom. Ove godine su ostvarili i prelepu saradnju sa kompanijom Er Srbija, gde od starih uniformi pilota i stjuardesa recikliranjem prave prelepe nesesere i odeću za kućne ljubimce. No, podjednako im je važan i komšija iz obližnje piljare koji im svakodnevno poklanja višak voća i povrća za obroke koje ovde zajedno pripremaju. Kafić "Zvuci srca", na adresi Čuburska 12 radi na principu donacija. Ovde nećete dobiti fiskalni račun sa visokim cenama na kakve ste navikli na Vračaru. Na vama je da, nakon što popijete najslađu kafu ili prirodni sok pripremljen s ljubavlju, u tu kutiju ostavite donaciju u skladu sa svojim mogućnostima. Taj novac ide direktno za plate ovih mladih ljudi i održavanje njihovog radnog centra. Zato, sledeći put kada budete razmišljali gde da popijete popodnevnu kafu, zaobiđite fensi lokale sa glasnom muzikom i hladnim pogledima. Skrenite na Čuburu, uđite u "Zvuci srca". Kupite ceger koji je Srećko odštampao, ponesite kući šolju koju je Đorđe pažljivo napravio ili obucite majicu sa Vukašinovim vezom. Time ne činite samo humano delo; vi sebi darujete infuziju čiste, neiskvarene ljubavi. (Telegraf.rs)

